

အောင်စိုး

၁၉၅၀ ခုနှစ်ပတ်ဝန်းကျင် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် မြန်မာစာ အသင်း ဝတ္ထုတိုပြိုင်ပွဲတွင် ဂျာနယ်ကျော်ဦးချစ်မောင်၏ ဆုကို ဆွတ်ခူး ရရှိသွားခဲ့သောဝတ္ထုတိုဆရာ၊ နောက် ရှုမဝမဂ္ဂဇင်းတွင် ‘လှည်းယဉ် ကြော့ကြော့’ ဝတ္ထုတိုဖြင့် စာပေလောကတွင် စတင်ခြေချလာသော အညာမလေ့ဝတ္ထုတိုများဖြင့်ပင် တောသဘာဝနောက်ခံ သရုပ်မှန် ဝတ္ထု တိုဆရာ ဖြစ်လာသော ‘အောင်စိုး’သည် မြန်မာစာပေလောက၌ နှစ် ပေါင်း ၃၀ကျော် ထင်ရှားခဲ့သည့် စာရေးဆရာကြီးတစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။ သရုပ်မှန်၊ ရိုမန်တစ်၊ (အချစ်နှင့် အိမ်ထောင်ရေးဝတ္ထုတိုများ)၊ ဘာသာ ပြန်ဝတ္ထုတိုများ၊ ဆောင်းပါးများ ရေးသားပြုစုခဲ့လေသည်။

ချစ်လင်

အောင်စိုး

ချစ်လင်

လူ့ဘဝတွင် လင်တစ်ယောက် ရှိဖို့လိုအပ်၏။ လင်သည် လိုအပ် သော ပစ္စည်းဖြစ်၏။ မယားကို ‘မရှိမကောင်း၊ ရှိမကောင်း’ဟု ဆိုလျှင် လင်သည် ‘မရှိလဲကောင်း၊ ရှိလဲကောင်း’သော ပစ္စည်းဖြစ်၏။ သို့သော် အဝတ်အစားလို ထည်လဲတော့မလို။

မိတုတ်မှာ လင်တစ်ယောက်မျှ မရှိချေ။

မြောက်လေသည် တရဲ့ရှဲ့တိုက်ခတ်လျက်ရှိ၏။ တစ်ချီတစ်ချီ ကြမ်း၏။ တစ်ချီတစ်ချီ အားပျော့၏။ သို့သော် အဆက်မပြတ်။

နှင်းမှုန်များသည် တစ်လောကလုံး ပြည့်အောင် ဖုံးနေလေသည်။ လင်းနေသော လရောင်ပင်၊ နှင်းမှုန်များကြောင့် မှုန်မွှားမွှားသာ လင်းနိုင်ရှာ၏။ ခပ်လှမ်းလှမ်းက ပဲရိုးပုံးကြီးကို နှင်းတွေကြားမှာ ရိုးတိုးရိတ်တိတ်သာ မြင်ရလေသည်။ တောစပ်မှ တောခွေးများက ဝူကနဲ ဝူကနဲ အူလိုက်ကြလေသည်။ တိုးတိုးတစ်မျိုး၊ ကျယ်ကျယ်တစ်ဖုံ။

မိတုတ်သည် သူ့ဘေးကကလေး လန့်နိုးသေးသလားဟု စောင်းငဲ့ကြည့်လိုက်၏။ အအေးလုံအောင် အဝတ်စုတ်ကလေးကို လည်ပင်းနားအထိ လွှမ်းပေးလိုက်သည်။

မိတုတ်မှာ ဖအေမအေလည်းမရှိ၊ နေစရာလည်းမရှိ၊ ဘာဆို ဘာမှမရှိ။ မိတုတ်ချမ်းသာသမျှ ဒီသမီးကလေး တစ်ယောက်သာရှိ၏။ ဒီကောင်မလေးမွေးလာမှ မိတုတ်တွင် ရာထူးတွေတိုးခဲ့၏။ ရပ်ရွာက ချီးမြှင့်ကြသော ရာထူး။ “လင်ကောင်မပေါ်ဘဲ မွေးသတဲ့” “ဖအေလဲ မရှိပါဘူးအေ” “ရှိပါသတဲ့၊ အဲဟို... ဝရမ်းပြေးကောင်လေ” “ဘယ်သူမှ သေသေချာချာ မသိပါဘူးအေ” ... စသည်ဖြင့်...။

မိတုတ်ကား လူ့ပြည်တွင် ချစ်စရာတစ်ယောက် ရလာခဲ့ပြီ။ ကျွေးစရာလဲ မိမိပါးစပ်အပြင် ပါးစပ်တစ်ပေါက် ရလာခဲ့ပြီ။ ဘယ်သူတွေ ဘာပြောပြော ကိုယ်လုပ်မှ ကိုယ်စားရသည်။ တစ်နေ့မလုပ်လျှင် တစ်နေ့ ငတ်မည်။

လေကလဲ တိုက်လိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း။

နှင်းကလဲ ကျလိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း။

သမီးကလေးကို လက်ကစမ်းလိုက်ပြီး ပြန်ပြောင်းအောက်မှေ့ လိုက်မိသည်။ သည်လိုမြေပဲပေါ်ချိန်မျိုး၊ မိတုတ်မမှေ့၊ တစ်သက်လုံးမမှေ့။

အညာဒေသတွင် မြေပဲဖော်သောရာသီ၌ ယာသမားများသည် မြေပဲလုပ်ငန်းကို အစအဆုံးလုပ်နိုင်ရန် ယာထဲမှာ တဲထိုး၍ စခန်းချကြရသည်။ ဆီးချိုပင်ရွာ၏ ပတ်ဝန်းကျင် ယာခင်းများ၌လည်း မြေပဲပေါ်

ချိန်၌ ယာတဲကလေးများ အစီအရီ ထိုးကြလေပြီ၊ မြေပဲဆွတ်၊ မြေပဲ
လှေ့ မြေပဲဆံပြာ၊ မြေပဲကောက် အောက်ခြေသိမ်း စာရင်းငှားအလုပ်
လုပ်ရင်း တစ်ကောင်ကြွက် မိတုတ်သည်လည်း ဦးချစ်သာတို့ ယာထဲ
ရောက်လာခဲ့ရသည်။ ယာရှင်ကျွေးသော ထမင်းကိုစား နေထွက်က
နေဝင်ထိ အလုပ်လုပ်နှင့် ယာရှင်နေရာချပေးသော တဲထောင့်ခန်း လေးမှာပဲ
ကွေး၍အိပ်ရသည်။ လုပ်ငန်းအားလုံးပြီးစီးမှ ယာရှင်က စာရင်း ရှင်း၍
ငွေချေမည်။ သည်လောက်ဆိုလျှင် မိတုတ်အဖို့ လူဖြစ်ကျိုးနပ်ပေပြီ။

တစ်ည...

သက်ကြီးခေါင်းချ အချိန်လောက်။

မြောက်လေသည် တရုဲ့ရဲ့တိုက်ခတ်လျက် ရှိ၏။ တစ်ချီတစ်ချီ
ကြမ်း၏။ တစ်ချီတစ်ချီ အားပျော့၏။ သို့သော် အဆက်မပြတ်။

ယာခင်းတစ်ခင်းလုံး နှင်းဖုံးနေသောကြောင့် ခိုက်ခိုက်တုန် အောင်
ချမ်း၏။ လရောင်ခမျာ မှုန်တိမှုန်ဝါးသာ လင်းထိန်နိုင်ရှာလေသည်။
တောခွေးအ, များက တစ်ချက်တစ်ချက် တောစပ် မှ နေ၍
အူလိုက်သောအခါ ကြက်သီးထစရာကောင်း၏။ မိတုတ်မှာ အိပ်၍မပျော်။
ကြောက်လို့ တော့မဟုတ်။ ခြုံစရာစောင်ထူထူ မရှိသောကြောင့်တည်း။

“မိတုတ်”

ခပ်အုပ်အုပ်ခေါ်သံဖြစ်၏။ ခပ်အုပ်အုပ်ခေါ်သောကြောင့် ရုတ်
တရက် မကြားမိ။

“မိတုတ်ရေ”

နောက်တစ်ခါ ထပ်ခေါ်မှ မိတုတ်ကြား၏။ လှမ်းကြည့်၏။
လူရိပ်မြင်၏။ ဘယ်သူဘယ်ဝါမကွဲ။ ထိုလူက ရှေ့သို့တိုး၍လာ၏။

“ငါပါဟ”

ယီးတီးယိုင်တိုင် ပုံစံနှင့် လုံချည်တိုတိုဝတ်ထားသည်။ စောင် ကြမ်း ညစ်ညစ်ပတ်ပတ်တစ်ထည် ခြုံထားသေးသည်။ မုတ်ဆိတ် ယောင်ယောင်ကိုလည်း မြင်ရ၏။ ဧကန္တ ဘချစ်ပါပဲ။ မိတုတ်က မထူး၊ အသံမပေး။ ဆိတ်ဆိတ်နေခြင်းသည် စကားအခွန်းပေါင်းများစွာထက် အဓိပ္ပာယ်ရှိ၏။ သည်လိုအချိန်၊ သည်လိုအခါမှာ ဘချစ်ဘာလို့လာသနည်း။ မိတုတ်သိ၏။ ဘာကြောင့် မထူးသနည်း။ မိတုတ်သိ၏။ သိသော မိတုတ်သည် မသိချင်ယောင်ဆောင်၏။ မိတုတ်ကား မိန်းမသား။

ဘချစ်သည် ရိပ်ကနဲ တဲထဲဝင်လိုက်၏။ မိတုတ်ဘေးမှာ ထိုင်၏။ အပြင်ဘက်က အလင်းရောင် ပြိုးပြက်ဖြင့်မြင်ရသော မိတုတ် တစ်ကိုယ်လုံးကို သိမ်းကျုံးကြည့်၏။ မိတုတ်ဘေးမှ လှဲချလိုက်ပြီး မိတုတ် တစ်ကိုယ်လုံးကို သိမ်းကျုံးဖက်လိုက်လေသည်။ မိတုတ် တစ်ကိုယ်လုံးကား နွေးလျက်ပူလျက်။ သူတို့ ချစ်တင်းနှောကြလေသည်။ သူတို့၏မွေ့ရာကား ဤသို့မြေကြီးသာတည်း။

ရွာထဲက လုလင်ပြန်ကြက်တွန်၏။ တစ်ခါတွန်၏။ ဘချစ်မပြန်သေး။ နှစ်ခါတွန်၏။ ဘချစ်လူးလဲထ၏။ ဘေးမှာချထားသော ဓားမြှောင်ကို ခါးမှာထိုး၏။ “ငါသွားမယ်” ဟု လေသံဖြင့်ပြော၏။ မိတုတ်က ဘာစကားမှမပြော။ ဘချစ်သည် တဲအပြင်သို့ တရိုက်ထိုးထွက်ပြေးသွားလေသည်။ တဲဘေးက ခွေးနီကြီးသည် ဘချစ်လာသောအဖြစ်၊ ပြန်သောအဖြစ်တို့ကို အိပ်မက်ပင်မမက်လိုက်။

မိတုတ်လင်ရလေပြီ။ မိဘမရှိတော့၍ မိဘကပေးစားသော လင်ကားမဟုတ်။ သဘာဝက ပေးစားသော လင်ဖြစ်၏။ သူမ အသက် ၂၀ ကျော်ခဲ့ပြီ။ သည်လင်တစ်ယောက်သာ ရဖူးသေးသည်။ သို့သော် သူ့လင်ကား ဝရမ်းပြေး။

ဘချစ်ကိုမှ လင်မတော်ရလျှင် မိတုတ်ကို မယားတော်မည့်သူ သည်ရွာတစ်ဝိုက်မှာ ဘယ်သူမှမရှိ။ မိဘမဲ့ တစ်ကောင်ကြွက်အပြင်၊ ခါးတုတ်၊ ဖင်တုတ် အရပ်ကဆိုးသေးသည်။ ဘယ်ကာလသားကမှ ဘာစိတ်မှမကူးခဲ့။

ဘချစ်ကား ခိုးမှု၊ ဓားပြမှုတို့ဖြင့် ဝရမ်းပြေးနေရသူ ဖြစ်သည်။ ဆီးချိုပင်တစ်ဝိုက်က လူချမ်းသာအိမ်မှန်သမျှ သူ ဓားပြ မတိုက်ဘူးသော အိမ်မရှိ။

နောက်ထပ် ၄-၅-၁၀ ညလောက် ဘချစ် မိတုတ်ဆီကို လာလေသည်။ ည သန်းခေါင်ကျော်မှ လာ၏။ လာတိုင်းလာတိုင်း မိတုတ် ကို ချစ်တင်းနှော၏။ တစ်ခါတစ်ရံ တဲထဲကလူတွေ နိုးမည်စိုး၍ ပဲရိုးပုံကြားထဲ သွားကြသည်။ ပဲရိုးပုံထဲမှာကား နွေးနေ၏။ စောင်ခြုံဖို့မလို။ ဘေးလူကြားမှာလဲ မစိုးရိမ်ရ။

မိတုတ်က ဘချစ်အား “ဘာလို့ခိုးဆိုးနေသလဲ” ဟု မေးကြည့် ၏။ အသည်းကလီစာကြားက လာသောမေးခွန်း။

ဘချစ်က လူချမ်းသာတွေမှာ ပို၍ပို၍ ချမ်းသာနေကြောင်း၊ လူမွဲတွေမှာ ကုန်းကောက်စရာမရှိအောင် မွဲသထက်မွဲနေကြောင်း၊ လူချမ်းသာတွေကို အလိုလိုနေရင်း မြင်ပြင်းကပ်နေကြောင်း၊ အင်္ဂလိပ် အစိုးရ၏ ဥပဒေကလည်း လူမွဲတွေကို နှိပ်စက်နေကြောင်း၊ ဘာကြောင်း ဖြင့် တတ်သမျှ မှတ်သမျှဖြေ၏။ ထိုခေတ်ကား အင်္ဂလိပ်အစိုးရ အုပ်ချုပ်နေသော ခေတ်ဖြစ်၏။

ဘချစ်မှာ ထောင်လည်းကျဖူးသည်။ မြို့ပြင်ကနွားလည်း

ရောက်ဖူးသည်။ မိတုတ်တို့ထက် ဆယ်ဆမက နံ့စပ်သည်။ မိတုတ်သည် ဘချစ်စကားကို ချွင်းချက်မရှိ ယုံကြည်လေသည်။ ဘာမှ မမေးတော့။ ဘာစကားမှ မဆိုတော့။

“ငါ နင့်ကို ယူမှာပါဟာ”

ဘချစ်ကဆို၏။ မိတုတ်က ယုံ၏။ ဘာလိုသေးသနည်း။ သို့သော် လိုသောအရာကို မိတုတ်တို့ ဘချစ်တို့ မသိနိုင်ကြ။

တစ်ညတွင် ခါတိုင်းလိုပင် ဘချစ်ရောက်လာ၏။ တဲထဲဝင်၍ မိတုတ်နှင့်အတူအိပ်၏။ တစ်ရေး နှစ်ရေးရ၏။ လုလင်ပြန်ကြက် တစ်ခါ နှစ်ခါမက တွန်၏။ ဘချစ်ပြန်ရန် တဲထဲက အထွက်တွင် တံစက်မြိတ်ကို ခေါင်းနှင့်တိုက်မိ၍ ရှဲကနဲ အသံမြည်သွား၏။ ခွေးနီကြီး လန့်နိုး၏။ လူရိပ်မြင်၍ ဟောင်၏။ မိတုတ်က ထန်းလျက်လုံးကလေး ပစ်ပေး၍ ချောပါသေးသည်။ မရပါ။ ဘချစ် တစ်ကြိုးထဲပြေး၏။ သို့သော်တဲတစ်လုံး၊ ပတ်ဝန်းကျင်က တဲအားလုံး နိုးကြ၏။ သူခိုး သူခိုးဟု အော်၏။ လူ လူ ဟစ်၏။ ရရာတုတ်ဓားဆွဲ၍ ဘချစ်နောက်သို့ လိုက်ကြသည်။ ယာခင်း တွေ့အလွန် တောစပ်တစ်နေရာမှာ ဘချစ်ကိုမို့သည်။ ဘချစ်က ဓားမြှောင် ဖြင့်ခုခံ၏။ သို့သော် အင်အားက တစ်ယောက်နှင့် တစ်ရာ။

လူတစ်ယောက်က လူတစ်ယောက်ကို သတ်လျှင် လူသတ်မှု ဖြစ်၏။ လူတစ်ရာက တစ်ယောက်ကို သတ်သောအခါ (သို့မဟုတ်) လူကောင်းတစ်ရာက လူဆိုးတစ်ယောက်ကို သတ်သောအခါ ဘာမှုဖြစ်ဖို့ လိုသနည်း။

မိတုတ်တစ်ယောက် တိတ်တိတ်ပုန်း မုဆိုးမဖြစ်ရခြင်းသာ အဖတ်တင်ခဲ့လေသတည်း။

မိတုတ်တွင် ကိုယ်လေးလက်ဝန် ရှိလာခဲ့၏။

ရပ်ရွာအလိုအားဖြင့် လင်ကောင်မပေါ်ခဲ့။ ဘချစ်ကလေးပါဟု ပြောသော်လည်း မယုံချင်ကြ။ ယုံရအောင်ကလည်း မိတုတ်ခမျာ သူဌေး သမီးကြီး မဟုတ်ခဲ့။ မဟုတ်ရုံမက ဆီးချိုပင်ရွာ၏ အောက်အကျဆုံး လူ့အလွှာမှ အောက်နားက ဖုန်မှုန့်ကလေးသာဖြစ်၏။ မိတုတ်ကား ပစ္စည်းမဲ့မှ ရေမရောသော၊ ဆေးမသုတ်သော ပစ္စည်းမဲ့အစစ်။

ထို့ကြောင့် ဘချစ်၏ကလေးဆိုသည်ကို မယုံကြခြင်းမှာ မထူး ဆန်း။ ယာရှင်ကြီး ဦးချစ်သာကပင် သူ့အိမ်ရိပ်ကို မနင်းစေချင် သလိုလို ဖြစ်လာ၏။ သည်ဟာနှင့်မပြီးသေး။ “ဟဲ့... ကောင်မ၊ ညီးဟာက တစ်သက်လုံး ရှက်စရာကြီးဖြစ်နေမှာဟဲ့၊ နောက်ပိုင်းက လက်သည် ဒေါ်ချုပ်ကြီးနဲ့ စောစောစီးစီး လုပ်ပစ်”ဟု သက်ကြီးဝါကြီး (သို့သော်) အကျင့်သိက္ခာမကြီးလှသော ရပ်ထဲရွာထဲမှ မိန်းမကြီးများက အကြံပေး ကြပြန်၏။ မိတုတ်က မလှုပ်။

အဘယ်အကြောင်းကြောင့် လူတို့သည် လူဖြစ်လာအံ့သော အသက်တစ်ချောင်းကို ကြိုတင်သုတ်သင်လိုကြသနည်း။ ဖခင်သည် လူဆိုး ဖြစ်ချင်ဖြစ်မည်။ လူကောင်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မည်။ ဖခင်၏ ဆိုးသော ပြစ်ဒဏ်တို့ကို မွေးလာအံ့သောကလေး၌ ကျခံစေသင့်ပါသလော။ မိတုတ်မသိ၊ မစဉ်းစား။

မိတုတ်သိသည်ကား ကလေးကိုမွေးထုတ်ရမည်။ ပြုစုရမည်။ လူလားမြောက်အောင် နို့ချိုတိုက်ကျွေးရမည်။ အစာကျွေးရမည်။ လူ့ လောကတွင် လူတစ်ယောက်တိုးစေရမည်။

သားကောင်းမိခင်တို့၏တာဝန်ကို မိတုတ်ကျေပြန်ပါသည်။ ယာရှင်ကြီး ဦးချစ်သာ၏ အိမ်တံစက်မြိတ်နှင့် နွားတင်းကုပ်အကြား၊

တင်းတိမ်စုတ်စုတ် ကာရံအပ်သော အခန်းကျဉ်း၌ မာတာမိတုတ်သည် ထိုမည်သော သမီးဦးရတနာကို တနင်္လာနေ့နံနက် မြန်မာစက် လေးနာရီ အချိန်တွင် ဖွားမြင်ပြီးမြောက်ခဲ့လေသည်။ တစ်ရပ် တစ်ရွာလုံး၏ “ဖျက်ချဟဲ့” ဟူသော အဆိုအမိန့်ကို တော်လှန်၍ ရဲရဲတောက် အောင်မြင်ထမြောက်စွာ မွေးဖွားခဲ့လေသည်။ ဪ... ကောင်း လေစွ၊ ကောင်းလေစွ။

မိဘက ပေးပေး၊ သဘာဝက ပေးပေး၊ ကိုယ်ကြိုက်လို့ ရွေးရွေးလင်သည် လင်သာဖြစ်၏။ တခြား ဘာမှမဖြစ်။

မိတုတ်တွင် လင်ရဖူး၏။ သဘာဝကပေးသော လင်။

သို့သော် မိတုတ်ကား သူ့အသိတရားနှင့်ပင် လင်ကို အဝတ်အစားလို ထည်လဲမဝတ်။ မြို့ကြီးပြကြီးက အစ်မများကို အတုမခိုး။ ဒီတစ်သက်မှာ ဒီလင်တစ်ယောက်ပဲ ရဖူးပါလေသည်။ တစ်ပင်လဲ၍ တစ်ပင်ထူဖို့လည်း စိတ်မကူးအား။

မိတုတ်သည်ကား ကိုယ်လုပ်မှ ကိုယ်စားရခြင်းဖြစ်၏။ တစ်နေ့လုပ်မှ တစ်နေ့စားရမည်။ လင်စိတ်သားစိတ်ထက် ဝမ်းဝဖို့၊ တိုးလာသော ပါးစပ်တစ်ပေါက်အတွက် စားစရာရှိဖို့ကိုသာ စိတ်ကူးရသည်။ လက်ရှိ အနေအထားတွင်ကား မိတုတ်မှာ လင်တစ်ယောက်မှမရှိပါ။

ဤသမီးကလေးကား မိတုတ်၏ ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်း၊ မိတုတ်ချမ်းသာသမျှ ဤသမီးလေးတစ်ယောက်သာ ရှိလေသည်။ တခြားဘာမျှမရှိ။ မိဘမရှိ။ သားချင်းမရှိ။ ဆွေမျိုးမရှိ။ နေစရာ တဲမရှိ။ ခြေသလုံး

အိမ်တိုင်သာဖြစ်၏။

နှင်းမှုန်များသည် ယာခင်းတစ်ခင်းလုံး ပြည့်အောင်ဖုံးနေလေ သည်။ လရောင်ပင်လျှင် လင်းထိန်အောင် မသာနိုင်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းက ပဲရိုးပုံကြီးကို နှင်းတွေကြားဝယ် ရိုးတိုးရိပ်တိတ် မြင်နေရလေသည်။ တစ်ချက်တစ်ချက်တွင် တောစပ်မှ(ခွေးအ)များက အူလျက်ရှိ၏။ မိတုတ်သည် သူ့ဘေးရှိ ရင်သွေးသမီးကလေး လန့်၍နိုးလာလေသလားဟု စောင်းငဲ့ကြည့်လိုက်၏။ အအေးလုံအောင် အဝတ်စုတ် ကလေးကို လည်ပင်းနားအထိ လွှမ်းပေးလိုက်လေသည်။

သည်သမီးကလေးကြောင့် မိတုတ်အား ရပ်ရွာက ဘွဲ့အမျိုးမျိုး ချီးမြှင့် ခဲ့ ကြသည်။ “လင် ကောင် မပေါ်ဘဲ မွေးသဟဲ့” “ဖအေမရှိပါဘူးအေ” စသည်ဖြင့် ဂုဏ်ပြုကြ၏။ သို့သော် မိတုတ်က မတုန်လှုပ်။

သူ့လင် ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုသည်ကို သူသာ အသိဆုံး။ သူ၏ အကျင့်သိက္ခာကို သူသာအသိဆုံး။ ကိုယ့်လိပ်ပြာလုံနေသောကြောင့် ခြင်္သေ့ကြီးဟောက်သော်မှ မကြောက်ပါ။

မိတုတ်အဖို့ ဘယ်သူတွေ ဘာပဲပြောပြော ကိုယ်လုပ်မှ ကိုယ် စားရသည်။ တစ်နေ့မလုပ်လျှင် တစ်နေ့ငတ်မည်။ စားရမည့်ပါးစပ်က နှစ်ပေါက်။

လေကလဲ တိုက်လိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း။
နှင်းကလဲ ကျလိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း။

အောင်စိုး

၂၀၀၁ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လထုတ် စိမ်းရောင်လွင်မဂ္ဂဇင်း